

[Arne Bertelsen.]

cipielt anderledes end mennesker, og man kan derfor forudse, at der efter tilsætning af penicillin, aureomycin og terramycin, som man bruger til foderblandinger, i løbet af nogle år vil fremkomme penicillinresistente bakterier også hos kyllinger og grise, og så vil vi få epizootier blandt husdyrene af større alvorlighed end de nuværende.

Den øjeblikkelige gevinst vil derved let på længere sigt blive forvandlet til tab. Sådanne ulykker er allerede forekommet i USA. I en guldamster- eller chinchilla-farm — det er verdens dyreste dyr — døde 50 dyr i løbet af 14 dage af en infektion med aureomycinresistente stafylokokker. Der er også opstået paratyfuslignende epizootier hos kyllinger. Den øjeblikkelige gevinst kan som sagt meget let på længere sigt forvandles til tab.

Hertil kommer, at man udsætter mennesker, som omgås foderblandingerne, for ikke uvæsentlige risici, idet det må betragtes som overvejende sandsynligt, at små, ikke-dræbende doser penicillin opelsker de penicillinresistente stammer. En landbruger, som efterhånden bliver penicillinresistent, får disse bakterier på sine hænder og kan overføre dem til koyvere. Veterinærerne ved nok, hvorledes malkekøernes yverbetændelse reagerede for nogle år siden, og hvordan den reagerer i dag. Det er også tænkeligt, at man selv kan pådrage sig en blodforgiftning, som ikke kan standses. Det er ikke en uge siden, at jeg i min konsultation havde en ung dyrlæge, som hver 14. dag fik bylder — han havde også bylder, da han kom — af bakterier, der var penicillinresistente. Og for at gøre tragedien helt fuldstændig havde han nu smittet sin kone, der var massøse eller fysioterapeut, som det nu hedder.

Selv om der næppe kan være store restkoncentrationer i de falbudte levnedsmidler, kan man ikke se helt bort fra, at konsumenterne påføres lignende risici. Hertil kommer den af sundhedsstyrelsen frem-

hævdede risiko for fremkaldelsen af overfølsomhed over for penicillin, en overfølsomhed, der som bekendt også her i landet har forårsaget dødsfald.

Det er ganske vist sådan, at hvis man opfører med at tilsætte antibiotika 2 dage før slagtedyrene dør, er der ikke noget i deres kød; men hvilken garanti er der for, at der ikke findes rester af foderblandinger, rester i gødningen, som nogle af dyrene æder rå, og hvem giver nogen garanti for, at man netop overholder dette med ikke at fodre det sidste par døgn?

Hvis nationaløkonomiske grunde virkelig klart taler for vedtagelsen af det foreliggende lovforslag, som i hvert fald er bedre end de nugældende regler, kan vi naturligvis ikke tage stilling imod det; men så må man betale prisen, og den må være en udvidet kontrol ikke blot ved prøver af foder, som foreslået i lovforslaget, men tillige en effektiv levnedsmiddelkontrol, som sikrer befolkningens sundhedsmæssige tarv. En sådan omtales ikke i lovforslaget.

Den 20. maj 1959 vedtog folketinget et lovforslag om oprettelse af et levnedsmiddelinstitut — lov nr. 182 af 5. juni 1959 — og bemyndigede indenrigsministeren til at lade et sådant indrette. Det er beklageligt, at dette institut ikke allerede er realiseret, for denne lovgivning vil give et sådant institut mange opgaver. Jeg vil derfor til slut spørge den højtærede landbrugsminister først, om salg af de endnu tilladte foderkoncentrater indeholdende lægemidler vil blive forbudt. Det synes indirekte at fremgå af lovforslagets § 3, men jeg synes, det kunne være præciseret klart, at man ikke længere kan sælge disse koncentrater, fylde dem oven på de blandinger, som nu kommer under en vis kontrol.

Og dernæst: hvilke foranstaltninger agter den højtærede landbrugsminister at foreslå for at sikre den fornødne kontrol med overholdelsen af de brugsforskrifter, der er påbudt for at forebygge, at den danske befolkning dagligt eller jævnlige indtager læge-